

ringsdrivende en saadan Lov. Sagen er selvfølgelig den, at naar man lovgiver paa et begrænset Omraade, kan man ikke udstrække Lovens Virkning ud der over, men derfor er Loven ingen Undtagelseslov; saa kunde man ogsaa sige, at Loven om Sø- og Handelsretten er en Undtagelseslov, og at de Sretter, vi for kort Tid siden have vedtaget i dette Ting, skulle være Undtagelseslove, fordi de have et begrænset Omraade at virke paa. Jeg tror, at den Slags Udtalelser i Virkeligheden ikke sige noget, der kan vække Lovforslagets Betydning. Saa bemærkede det ærede Medlem endvidere, at de Domme, der kunde ventes affagte af Enighedskamre og Arbejdsretter, altid ville gaa ud over Arbejdsgiverne. Jeg skal ikke tillade mig at udtale nogen Mening herom. Jeg antager, at Retterne, naar de komme til at virke, ville gøre Ret og Stel til begge Sider, men skulde det vise sig, at det ærede Medlem faar Ret, og at Dommene ville komme til at gaa ud over Arbejdsgiverne i særlig Grad, antager jeg ikke, at det kan være noget som helst Angreb paa Lovforslaget; thi Retterne ville selvfølgelig ikke dømme Arbejdsgiverne, undtagen de have fortjent det, og komme mange Domme til at gaa ud over Arbejdsgiverne, kan man være vis paa, at der er en stor Trang til en saadan Lov netop for at faa Arbejdsgiverne til at opfylde deres Forpligtelser. I denne Udtalelse ser jeg derfor en Styrkelse og ikke en Svækkelse af Lovforslaget. — Saa udtalte det ærede Medlem endvidere, at der maatte Dplysninger til fra andre Steder, hvor man har saadanne Institutioner. Men hvad angaar dette Spørgsmaal om Dplysninger, der saa ofte har været fremme, og som stadig har bevirket, at Sagen er udjat, da har man jo, som det ogsaa er blevet fremhævet tidligere her i denne Sal, ganske gode og solide Dplysninger om, at den Slags Institutioner have virket til Glæde og Gavn i en hel Række Aar, nemlig i hele den Tid, der er tilbagelagt af dette Aarhundrede; saa gamle ere den Slags Institutioner i Frankrig og Belgien. Man har virkelig stor Erfaring i saa Henseende. Fordi det er noget nyt i Thykland, beviser det sandelig ikke, at saadanne Institutioner ikke fortjene at støttes. Man har jo Erfaringer fra andre Lande, som vise, at de virke overordentlig godt, og det er ogsaa saaledes, at i Elsaß-Lothringen, hvor man har den Slags Institutioner, have de beholdt dem efter at være komne ind under Thykland, fordi de havde dem fra gammel Tid, vare godt fornøjede med dem og ikke vilde af med dem. — Det ærede Medlem omtalte endvidere som

et Bevis for, at der ikke kunde være Trang til denne Lov, at man ikke her i Landet havde mange Sager af den Art, som vilde falde ind under Arbejdsretterne, men samtidig dermed omtalte det ærede Medlem de tykke Forhold og fandt, at der var en overordentlig Mængde Sager. Med Hensyn til Forholdene her i Landet fandt han altsaa, at der var saa faa Sager, at man ikke behøvede Loven, medens det, at der i Thykland var mange Sager, ogsaa var et Bevis for, at man ikke behøvede Loven. Jeg forstaaer ikke Logikken deri. Jeg har udtalt min Mening om, hvorledes det forholder sig med disse Sager. Jeg ved, at der ved de juridiske Retter ikke er mange Sager af den Art, fordi de ere uheldige Steder at behandle dem paa, men vil man gaa til bestaaende Boldgiftsretter og undersøge, hvad de bestaafte sig med, vil man se, at der er ikke saa ganske faa Sager, som mellem Aar og Dag blive forelagte for dem og afgjorte af dem, og hvis man ikke havde dem, saa vilde disse Sager ikke komme frem, man vilde ikke faa nogen Anelse om, at den Strid havde eksisteret, den vilde ikke komme til at foreligge for en juridisk Ret; men for de private Boldgiftsretter foreligger den, og af dem afgøres den, og det saaledes, at det er til Held for begge Parter, at den bliver afgjort, hvad enten Dømmen gaar ud over den ene eller den anden. Det ærede Medlem mente endvidere, at man havde ikke Garanti for at faa teknisk kyndige Folk til at dømme i disse Sager. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem forstaaer ved Garanti, man kan stille saa store Fordringer til Garanti, at man stadig kan erklære sig for misfornøjet, men man saar her saa stor Garanti, som det overhovedet er muligt at tilvejebringe, og man maa selvfølgelig se dette Spørgsmaal i Belysning af den bestaaende Tilstand, hvor man har de juridiske Retter, som aabenbart slet ingen teknisk Kundskab have i saa Henseende, og det er da et stort Fremstrid, at man saar Retter, hvor den tekniske Kundskab kan gøre sig gældende. At et eller andet maaske kunde være bedre, det ligger i Sagens Natur. En Ting er aldrig bedst lige efter at den er lavet, den kan saa forbedres i Tiden, men i dette Lovforslag har man den største Mulighed for at faa de rette Folk til at dømme, som det overhovedet er muligt at skaffe til Veje for Øjeblikket. — Med Hensyn til Enighedskamrene udtalte det ærede Medlem, at i Thykland vare de kun blevne brugte to Gange, og det mente han var et tarveligt Resultat. Jeg anser det ikke for noget Bevis i nogen som helst Henseende. Det kommer ikke alene an paa, hvor mange Gange